

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія - надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт. Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Ririro

Білченя Трессі

Це Казка про хвостик - хвостик, який належав маленькій рудій білочці, і звали її Трессі. Був у неї братик Чоппі, і ще багато двоюрідних братів і сестер, і жили вони в лісі на березі озера.

Посеред озера є острівцець, вкритий деревами та горіховими кущами, а серед тих дерев стоїть дуплистий дуб, у якому живе пугач - містер Гук.

Якось восени, коли дозріли горіхи, а листя на ліщині стало золотим і зеленим, Трессі, Чоппі і всі інші білочки вийшли з лісу і спустилися до берега озера.

Вони зробили з гілочок маленькі човники і попливли по воді на Острів містера Гука збирати

горіхи.

Кожна білка взяла по маленькому мішечку і великому веслу, а хвіст розпустила на вітрило.

Вони також принесли в подарунок Старому Гуку трьох жирних мишенят і поклали їх на порозі його будинку.

Тоді Чоппі та інші білочки низько вклонилися і ввічливо промовили—

"Шановний пане, чи дозволите ви нам збирати горіхи на вашому острові?"

А Трессі без жодної поваги почала збирати. Вона підстрибувала вгору-вниз, наче маленька червона вишенька, і співала.

"Загадай мені, загадай мені, рот-тот-тот!"

Маленький чоловічок, у червоному червоному плащі!
Посох у руці, а в горлі камінь;
Відгадаєш загадку - дам тобі крупу".

Тепер ця загадка стара, як світ;
містер Гук не звертав жодної
уваги на Трессі.

Він вперто заплющив очі і
заснув.

Білки наповнили свої маленькі
мішечки горіхами і ввечері
попливли додому.

Але наступного ранку вони
знову повернулися на острів
Старого Пугача, а Чоппі та інші
принесли чудового товстого
крота, покладали його на камінь
перед дверима Старого Пугача
і сказали

"Пане Гук, чи не дозволите ви
нам, з вашої милості, зібрати ще
трохи горіхів?"

Але Трессі, яка не мала ніякої
поваги, почала танцювати,
лоскочучи старого містера
Гука кропивою і співаючи –
"Старий містер Гук! Загадай-
но мені загадку!

Злючка-колючка на стіні,

Злючка-колючка без стіни;
Злючка-колючка чіпати не слід,
Злючка-колючка тебе вкусить!"
Містер Гук раптом прокинувся і
поніс крота до свого будинку.

Він зачинив двері перед носом
Трессі. Згодом з верхнього
дупла пішов дим, це пугач
розпалив пічку, а Трессі заглянула в замкову
щілину і заспівала
"Хата повна, дірка повна!
А миски повної нема!"

Білки шукали горіхи по
всьому острову і
наповнили свої маленькі
мішечки.
А Трессі зібрала
горішків – жовтих і червоних – і сіла на буковий
пеньок, грала в м'ячик і
дивилася на двері старого
містера Гука.

На третій день білки
встали дуже рано і пішли
на риболовлю; вони
впіймали сім великих

пічкурів, щоб подарувати їх старому Гуку.

Вони перепливали озеро на веслах і приземлилися під кривим каштаном на острові.

Чоппі та шестеро інших білочок несли по одному пічкуру, але Трессі, у якої зовсім не було манер, не принесла жодного подарунка. Вона бігла попереду, виспівуючи

"Сказав мені чоловік у пустелі,
В морі багато, чи мало
суниці?"

Я відповіла так, як хотіла—

Стільки ж у морі суниці
знайдеться,
Скільки у лісі живе
оселедців."

Але старий містер Гук не цікавився загадками – навіть тоді, коли відповідь була надана йому заздалегідь.

На четвертий день білки принесли в подарунок шість жирних жуків, які були для старого Гука не гірші за сливи у пудингу. Кожен жук був дбайливо

загорнутий у дощатий
листок, скріплений
шпилькою з соснової
голки.

Але Трессі співала як
завжди -

"Старий містер Гук!

Загадка, загадка, загадка.

Борошно з Англії, фрукти
з Іспанії,

Зустрілися разом під час дощу;

Разом в мішку, перев'язаному мотузкою,

Відгадаєш загадку - дам кільце!"

Це було безглуздо з боку Трессі, бо у неї не було
ніякого кільця, для Старого Гука.

Інші білки полювали в
горіхових кущах, а
Трессі зібрала з куща
шипшини малинових
подушечок і наколола
їх повнісінькими
шпильками з соснових
голок.

На п'ятий день білки принесли подарунок - дикий
мед. Він був такий солодкий і липкий, що білки
облизували пальці, коли ставили його на камінь.

Вони вкрали його з
джмелиного гнізда на
вершечку пагорба.
Але Трессі скакала туди-
сюди, співаючи...
"Дзинь-дзинь, дзинь-дзинь!
Дзинь-дзинь-дзинь!
Щойно перелетіла я через
гори.
я зустріла купу гарних
свинок;
Деякі з жовтими шиями,
деякі з жовтими спинами!
Це були найкращі свині
що були в горах."

Старий містер Гук
ошелешено подивився на
нахабство Трессі.
Але він з'їв весь мед!

Білки наповнили свої
маленькі мішечки горіхами.
А Трессі сиділа на
великому пласкому камені
і грала з яблуком і
зеленими ялиновими
шишками.

На шостий день, у суботу,
білки прийшли востаннє; вони
принесли щойно знесене яйце
в маленькому плетеному
кошику як останній
прощальний подарунок для
Старого Гука.

А Трессі стрибала попереду
всіх зі своєю новою пісенькою, –
" Шалтай-Болтай лежить у норі,
Шалтай-Болтай Звалився уві сні,
Сорок лікарів і сорок майстрів,
Не можуть вилікувати Шалтая-Болтая!"

Тепер старий містер Гук
зацікавився яйцями; він
розплющив одне око і
заплющив його знову.
Але все ще мовчав.

Трессі ніяк не могла
вгамуватися –
"Пане Гуку! Старий
містер Г!

Гікаморе, Гікаморе, на королівській кухні;
Всі королівські коні, і всі королівські люди,
Не змогли прогнати Гікамора, Гікамора,

Від дверей королівської
кухні."

Трессі затанцювала, як
сонячний промінь, але старий
Гук нічого не відповів.

Трессі знову почала:
"Артур О'Боуер розбив свою
стрічку,

Він йде країною з криком і
ревінням!

Всією своєю силою король
шотландський

Не може зупинити Артура
О'Боуера!"

Трессі зашуміла, як вітер, і з
розгону стрибнула прямо на
голову Старому Гуку!...

І тут піднявся шум,
штовханина і голосний
"Писк!".

Інші білки розбіглися по кущах.

Коли вони дуже обережно
повернулися, зазираючи за
дерево, то побачили, що Старий
Гук сидить на порозі свого
будиночка, спокійно, із

заплющеними очима, ніби нічого не сталося.
Але Трессі була у нього в кишені!

Здавалося б, це кінець історії, але це не так.

Старий Гук заніс Трессі до свого будинку і взяв її за хвіст, маючи намір здерти з неї шкуру, але Трессі так сильно смикнула, що хвіст переламався навпіл, а сама вона вискочила на сходи і втекла через вікно на горищі.

І донині, якщо ви зустрінете Трессі на дереві і загадаєте їй загадку, вона буде кидати в вас шишками, тупотіти ногами і кричати...
"Цюк-цук-кук-ку-р-р-кук-к-к!"

